

## Inscripțiune grecească din Istros

Dau aci textul unei interesante inscripțiuni grecești, — decalcul s'a pierdut cu ocazia facsimilării și-l voi da în fascicolul viitor — ce se află gravată pe o placă de marmoră, găsită împreună cu un torso de statuie între ruinele orașului Istros, de un țăran din satul Caranasuf (jud. Tulcea). Ea este în posesiunea d-lui D. G. Ionescu din Tulcea.

## ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ

ΠΟΡΕΙΑΩΝΙ ΕΛΙΚΩΝΙΩ ΤΙΤΟΣ ΑΙΛΙΟΣ ΜΙΝ. . . .  
 ΠΟΝΤΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ ΑΠΟ. . . .  
 ΙΕΡΕΥΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΤΟΝ ΤΕΛΑΜΩΝ. . . .  
 ΤΟΙΣ ΚΥΝΜΥΣΤΑΙΣ ΑΝΕΘΗΚΑ ΙΕΡΑΣ . . . . .  
 ΠΙΡΡΙΟΣ ΔΕΩΝ ΠΟΝΤΑΡΧΗΣ ΙΕΡΑΣ. . . . .  
 . . . . ΥΡ ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΤΡΙΦΩΝΟΣ ΙΕΡΑ. . . . .  
 . . . . Ρ ΜΑΡΚΙΑΝΟΣ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡ . . . . .  
 . . . . . ΑΦΙΛΟΣ ΔΙΟΝΥΣ Κ . . . . .  
 . . . . . ΙΑΝΟΣ ΚΡΑΤ . . . . .  
 . . . . . ΙΥΚΟΔΙ . . . . .

Deși inscripțiunea este în mare parte incompletă, căci o bună bucată din placa de marmoră este ruptă, totuș se vede lămurit că a fost pusă de pontarhul Titus Aelius Min.... (?) cu ocazia ridicării unui exvot lui Poseidon Heli-conul.

Rezervându-mi să vorbesc cu altă ocazie mai pe larg despre ea, de astă dată atrag atențiunea asupra cultului acestui zeu și în acest oraș al Pentapolei Pontice, și asupra celor doi pontarhi până acum necunoscuți: Titus Aelius Min... și pontarhul Leon.

Const. Moisil.

## Săpăturile dela Cucuteni

și  
Colecția Buțureanu

Intrebarea D-lui Prof. N. Iorga (Neamul Românesc literar, No. 8 din 6 Martie 1911 mă obligă să adaug la comunicarea făcută asupra săpăturilor dela Cucuteni (Fascicolul trecut al Buletinului) câteva cuvinte și asupra păstrării lucrurilor găsite.

Toate obiectele desgropate în cele două campanii (1909 10) aparțin Universității din Iași. Numai când un lucru a fost găsit în două exemplare — dublete — s'a donat exemplarul mai rău păstrat Muzeului preistoric din Berlin. Cum însă tocmai obiectele de mai mare însemnătate științifică nu-s decât într'un exemplar, Direcția generală a Muzeelor din Berlin a cerut și Ministrul de Instrucție și Universitatea din Iași au încuviințat — ca să i se împrumute unele obiecte pe timp de patru luni pentru a fi studiate, — la noi lipsind încă un personal tehnic museal. Obiectele împrumutate au fost inventariate, măsurate și schițate ori fotografiate.

Și fiindcă săpăturile d-lui Dr. Hub. Schmidt par a fi retrețit interesul pentru antichitățile naționale, cred nimerit să amintesc și despre o colecție privată, a d-nei Buțureanu din Iași (rămasă dela def. Prof. Gr. Buțureanu). Lăsând la o parte condițiile în cari au fost făcute săpăturile, colecția Buțureanu prin variația ei — și geografică și de cuprins — e foarte interesantă, căci cuprinde lucruri din vre-o 12 stațiuni preistorice (din Moldova) și nu numai din perioada neolitică (de piatră lustruită), ci și din epoca de cupru, bronz și fier: topoare, bărdițe, vârfuri de lance, săgeți, pumnale, săbii, seceri, cuțite; apoi obiecte de podoabă: agrafe, broșe, mărgel, etc. Invățații consideră în special obiectele de cupru și bronz, prin faptul că samănă cu cele din Transilvania-Ungaria și din faptul că la noi nu există mine de cupru și cositor, ca fabricate, importate de peste Carpați. Cu toate aceste, chestia nu trebuie privită ca rezolvită, căci în arheologie numai săpăturile decid, și atât pentru cultura din epoca metalului cât și pentru cea din piatră este încă foarte mult de lucru: cercetările d-lui Dr. Schmidt făcute dintr'un anumit punct de vedere, vor lăsa multe chestiuni deschise.

Dar afară de antichități preistorice colecția d-nei Buțureanu coprinde și obiecte din epoca romană și din timpurile românești vechi. Un studiu deci asupra acestei colecții ar fi o schițare a culturilor perindate pe pământul românesc, începând dela

3000 a. Chr. și până la întemeierea Statelor române.

Această colecție însă, din multe împrejurări, este amenințată să se risipească. E drept că pământul românesc cuprinde atâtea antichități – și preistorice, romane și, sigur, și grecești – în cât să putem forma muzee în toate orașele principale, dar săpăturile cer muncă, mari cheltueli și timp; de aceea, până atunci, dacă colecția mai este încă completă, cum o știu eu, ar trebui să devie proprietate a Statului.

Const. Dascălu.

## VII

### Epitaful primului Episcop al Argeșului Iosif

Pe unul din superbii stâlpi ce separă naosul de pronaosul bisericii Antim, din Capitală, se ghicesc mai mult decât se citesc versurile următoare:

*Deși sunt neînsuflețit,  
Stâlp de piatră întărit,  
Omule și dela mine  
Poți afla de-i vreă un bine.  
Eu am trei frați potriviiți,  
Totodată aici înfițiți,  
Deoparte și de alta,  
Doi în stânga unui dreapta.  
Caută la noi și vezi  
Ca să te încredințezi,  
Că și pictrele unite,  
Pentru folos potrivite,  
Cât de multă greutate  
Lesne poate să o poarte.  
Chiar Antim Mitropolitul  
Ivircanul mult vestitul  
Aicea ne-au așezat,  
Și cu zidul ne-au legat  
Să ținem acest lăcaș,  
Al sfinților toți sălaș,  
De dânsul întâi zidit,  
Iar pe urmă prenoit  
De chir Iosif întâiul  
Episcopul Argeșul.  
Carele se odihnește  
Drept mine aici trupește,  
Dându-și obștescul sfârșit  
Trupu ce au viețuit  
O viață laudat,  
Vrednic de mare plată,  
Și de cinste omenească,  
Și de slava cea cerească.*

*[Veșnica] lui pomenire  
Dela Domnul răsplătime.*

Tot Iosif făcea și versurile de la fântâna zisă a Meșterului Manole din Curtea-de-Argeș (v. Iorga, Inscriptii, I, 154 – 5).

El moare în Oct., 1820, după ce păstorise pe scaunul episcopal de Argeș de la înființarea acestei Episcopii, din 18 Oct. 1793 până la moarte în 1820 (v. Urechiă, Istoria Rom., V, 38; XII, 37),

Virg. Drăghiceanu.

## VIII

### O piatră de hotar a vechilor București

Insemnăm aci pentru cel ce va face când va istoricul Bucureștilor, textul inscripției de pe crucea aflată până de curând în Strada Cazărmei, unde se termină odată moșia Mitropolii bucureștene.

CU VREAREA TATĂLUI ȘI AL FIULUI ȘI AL SFÂNTULUI DUH, RĂDICATU-SE-A AČASTĂ CINSTITĂ CRUCE, ÎNTRU CINSTEA SFINȚILOR MARILOR ÎMPĂRAȚII COSTANDIN I ELENA, ÎN ZILELE PEA ÎNĂLȚATULUI DOMNULUI NOSTRU IO COSTANDIN NICOLAE V(OE)V(OD), CU CHELTUȚELA PEA SFINTULUI MITROPOLIT A TOATĂ UNGRO-VLAHIA CHIRIU CHIR NEOFIT; PENTRU CĂ DREPT ACEST LOC AU FOST MAI NAINTE PUȚU CALICILOR, DUP(Ă) CUM SCRIE HRISOVUL MITR(OPOLII); ȘI DUP(Ă) VREMI ASTUPÂNDU-SĂ ȘI ÎNPRESURÂNDU-SĂ [MOȘIEA SFINTEI MITROPOLII], ACUM CU BLESTEM, CU BUNE MĂRTURII, AFLÂNDU-SE, S-AU RIDICAT AČASTĂ CINSTITĂ CRUCE, DUPĂ HOTĂRÂREA BOERILOR CELOR CE AU FOST RÂNDUIȚI DE DOMNIE, ÎN LOCUL ACELUI PUȚ CUM ARATĂ CARTEA DOMNEASCĂ, CA SĂ NU MAI FIE DE ACUM ÎNNAINTE ÎNPRESURAREA CEȘTII MOȘII A SFINTEI MITROPOLII. МЕСЦА = (LUNA) СЕП(ЕМБРИЕ) 1 А(ВГУ) (ZILE) 7250 (=1742).

Fusese ridicată în urma călcării moșiei Mitropoliei de către Mănăstirea Mihai-Vodă. Gion a încercat, fără să răușească, citirea textului (v. Ist. Bucureștilor p. 373).

Virg. Drăghiceanu.

## IX

### Tradiții și mărturii documentare despre drumul roman dela Reșca la Celei.

(Fragment din studiul asupra Romulei)

Cetatea dela Reșca, colonia Romula de odinioară, capitala Daciei Maluensis (Oltenia de